

»Når Jeg siger sandhed, hvorfor tror I mig da ikke« (Johs. 8,46)

Ånden og Ordet

Der tales meget om Ånden i vore dage, men den megen tale har ikke skabt klarhed – snarere uklarhed. Den har gjort det svært for Guds folk at lære Ham at kende, thi der tales ofte i en pågående ånd, en dramatisk ånd, en støjende og larmende ånd, en ånd, der vil tage sjælene med storm.

Apostelen *Johannes* hjælper os til at skelne imellem de ånder, der udgiver sig for at være Helligånden, men ikke er det, og den Ånd, der i sandhed er Guds Ånd og derfor selv er Gud. Han siger: »Derpå kan I kende Guds Ånd: enhver ånd, der bekender, at Jesus er Kristus, *kommen i kødet*, er af Gud« (1. Johs. 4,2).

Ved juletid samlede vi os om, at Ordet, som var i begyndelsen, Ordet, som var hos Gud og selv var Gud, blev kød (Johs. 1,14). Gud blev et menneske. Gud, der ingen begyndelse har, fik en begyndelse. Ingen fatter det til fulde – og det gør ondt langt ind i sjælen, når man ved juletid i kirkerne taler om barnesindet og barnesjælen og fred på jorden hos syndige mennesker og alt sådant, der udspringer af sentimentale kærlighedsfølelser, men er langt, langt fra julens budskab, der samler sig om, at Jesus *fornedrede* sig, iførte sig *ringhed* for at *lide i kødet* for vore synders skyld. Her er ikke tale om barnesindet, men om Guds sind og væsen, der åbenbarer sig til fulde i den fornedrelse, der »kulminerede« på *Golgatas* kors.

Jesus af Nazaret er det eneste menneske, der levede og virkede i ubrudt og fuldstændig overensstemmelse med Guds Ånd. Helligånden mødte aldrig modvilje eller modstand hos Ham, fordi Han ikke som vi var kommet i *syndigt* kød. Der fandtes ikke synd i ham.

Derfor kan vi på Jesus se, hvordan Helligånden er, og hvordan den virker, og vi kan deraf slutte, at sådan er Ånden også, når den vil være og virke hos os.

Herren er Ånden, og hvor Herrens Ånd er, der er *frihed* (2. Kor. 3,17). Det ser vi tydeligt på vor Herre Jesus. Han var *fuldkommen fri*. Det betyder ikke, at han var fritaget for det svære, så Han ikke kendte til sult, træthed, savn og smerte, men at han ikke lod sit Guds-forhold påvirke deraf. Han kendte også til sygdom og var altså ikke fritaget derfra – og dog var han fri, thi Ånden var Herre i hans liv, og han forblev i Ånden også under sygdom.

Hans frihed kommer »tydeligst« til udtryk det sidste døgn af hans liv hernede.

Da gjorde de med ham, hvad de ville – men Han forblev i Helligånden og var derfor fri af bitterhed, vrede, forargelse og enhver form for ondskab, fri til at fuldbyrde Guds frelsesvilje.

Han er sandelig Kristus, *Herren* – men bemærk: *kommen i kødet*. d.v.s. i *ringhed*! Vi »ser«, at Helligånden ikke ophæver ringheden, der i menneskers øjne er ufattelig og ussel, men åbenbarer Guds herlighed i den, allertydeligst på *Golgatas* kors.

Enhver ånd, der bekender dette, er af Gud. At *bekende* er noget mere end at sige det eller citere det. At *bekende* er at *fastholde* det, om nødvendigt med livet som indsats – altså fastholde det, når jeg selv er stedt i nød og smerte, i afsavn og skuffelse, i det, som kød og blod ikke synes om, og som ikke ligner kraft og herlighed.

Guds Ånd binder enhver, der lader sig råde af Ham, fast til Jesus – men det er noget andet end fast til *vore* tanker om »sejr« og »magt« og »herlighed«.

Vel vandt Jesus altid sejr, og vel havde han altid magten, og vel var hans liv en eneste åbenbaring af Guds herlighed, men i almindelig menneskelig bedømmelse så det ud som nederlag, magtesløshed og vanære.

at tale ret ved Ånden

Helligånden er Gud. Vi kan kun tale ret om Gud, når vi som apostelen ikke vil vide af andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet (1. Kor. 2,2). Sådan taler Helligånden. Han bekender ikke sig selv, men at Jesus er Kristus, *kommen i kødet* og korsfæstet i kødet.

Hvis vi synes, at Helligånden er for sømt i forkyndelsen, må vi derfor bede om nåde til at *male Kristus for øje som korsfæstet*, således som *Paulus* gjorde for galaterne med herlige virkninger til følge (Gal. 3,1-2).

Jo mere man i forkyndelsen fremhæver Helligånden, des mindre er Han til stede. Og des mere kommer man til at lede vild. Man risikerer at få folk til at modtage en ånd, der udgives for Helligånden, men i bedste fald ikke er andet end menneskets egen ånd, der er sat i bevægelse og blevet »begejstret« under indflydelse af en opflammende »forkyndelse« – og i værste fald er en dæmonisk ånd. Man får mennesker til at modtage ånden uden at modtage Jesus som Kristus, kommet i kødet – altså en ånd, der lover sejr og kraft og herlighed, men ikke ad korsets, ringhedens og magtesløshedens vej – en sådan ånd er en forførelse. Den påstår, at den fritager

mennesket for alt det, mennesket gerne vil fritages for, men den lyver. Alligevel tager mennesker gerne imod den, thi menneskene elsker ikke Sandheden og dens Ånd.

Helligånden er en *person* – du er også en person. Det betyder, at Ånden meddeler sig til dig gennem *Ordet*, således som personer altid meddeler sig til hverandre. Ånden suggererer ikke – ophidser ikke mennesker til en »begejstring«, der er borte kort tid efter. Ånden *overbeviser* derimod ved hjælp af Ordet. Og Ordet samler sig om Jesus som Kristus, kommet i kødet, altså i ringhed og begrænsning, sluttende i den yderste magtesløshed på *Golgatas* kors.

Mange vil gerne have Ånden – men de vil ikke så gerne have Jesus som Kristus, *kommen i kødet*, så de skal være eet med Ham i hans »skæbne«! Det er kristenhedens største fare i disse forførelsestider.

Ånden er Gud. Men Gud råder vi ikke over. Derfor kan ingen tale om Ånden på eget initiativ. Vor Herre Jesus, der var salvet med Helligånden, talte kun, hvad han hørte Faderen sige. Hvor meget mere må ikke vi tale »ud af et rent sind, ja ud af Gud, i Kristus Jesus«, hvis vi overhovedet skal tale (2. Kor. 2,17).

Der tales for meget i vore dage – alt for meget om Ånden. Det er måske derfor, vor tid er så åndløs.

Ånden er Gud – men Gud lærer man kun at kende ad *troens* vej – og troen kommer af det, der høres – og det, der høres, må være Ordet om Kristus og det som korsfæstet.

Ånden er Gud – men Gud er *hellig*, og vi skal være hellige! Ikke for ingenting hedder Han *Helligånden*.

Ånden er Gud – og Gud kan du *ikke* »benytte«. Kristenheden har voldt mange lidende mennesker megen smerte ved at udstede løfter om helbredelse, der ikke blev indfriet, og kristenheden bliver denne synds bytte, hvis ikke den erkender dette, angrer og omvender sig.

Ånden er Gud og er derfor *almægtig*. Han kan helbrede, uddrive onde ånder og opvække døde. Vort hellige ansvar er at lade Ham gøre det igennem os, når det er Hans vilje.

Ånden er Gud og er derfor altid *større* end vor erkendelse og erfaring.

Ånden er Gud og derfor ikke genstand for vor opfattelse, vor mening, vor anskuelse eller vor »interesse«. Gud bor i det høje og i enhver, der har en sønderbrudt ånd og bæver for hans ord.

Apostelens vidnesbyrd

Vi kan først og fremmest se Guds Ånd ved at betragte vor Herre Jesus. Vi kan også se Ånden ved at betragte apostelen Paulus.

Paulus sagde: »Jeg tror, at også jeg har Guds ånd« (1. Kor. 7,40). Det er et beskedent vidnesbyrd. Der behøves aldrig store ord, når virkeligheden taler for sig selv.

Ligesom Jesus levede Paulus et liv i den fuldkomne frihed – intet fik magten over ham. Han levede et sejrende liv, men det lignede ikke nogen strålende triumf (læs 2. Kor. 11,23-33 og se den store apostel blive firet ned i en kurv gennem en luge i muren!) – han var en Åndens mand (hans legeme var et tempel for Helligånden), men han kom i svaghed og frygt og megen bæven (1. Kor. 2,3), så nogle sagde, at hans tale ikke var værd at regne med (2. Kor. 10,10) – til sidst blev han henrettet uden for Rom. Der var mange, der en tid syntes godt om ham, men som siden forlod ham, fordi han var for korsmærket (2. Tim. 1,15).

Gud udførte store og mægtige gerninger igennem Ham, men apostelen, denne Åndens mand, blev alligevel ikke anerkendt som en mand, der kun talte og virkede ved Guds Ånd.

Guds Ånd er og forbliver temmelig ukendt i kristenheden. Det skyldes, at Guds folk vanskeligt kommer ud af deres egne tanker om sejr og kraft og herlighed og endnu vanskeligere følger Kristus efter. Ånden strider med kødet i kristenheden, og kødet giver ikke op – det holder på sit – på sine meninger – men der er altid en her og en der, som korsfæster kødet med alle dets krav og opfattelser, og de kender derfor Guds Ånd, som Han er. De får lov til at *tale* i Ånden – at *bede* i Ånden – at *vandre* i Ånden – at *lade sig lede* af Ånden – at *bruge deres lemmer* i Åndens tjeneste til gode gerninger – at *sejre* på Åndens måde, så den fuldkomne frihed kendetegner dem.

Trøsteren

Helligånden er Trøsteren, men hans trøst er guddommelig. Den består først og

fremmest i at henvise den bedrøvede og prøvede til Kristus og forny ham/hende i det levende håb.

Således er Helligånden i stand til at gøre os rige i håbet – også når det ikke er Hans vilje at gøre ende på prøvelsen. Helligånden er Gud og er derfor som Han på een gang skjult og nærværende – hævet over alle vore erfaringer og oplevelser og dog mærkbar i vor ånd som den, der ansporer eller holder tilbage, siger Ja eller Nej, glæder sig eller bedrøves, opmuntrer eller advarer – altså som den *levende Ånd*, der elsker os og derfor våger over os hvert øjeblik.

Han er Gud – men ikke en kraft eller en strøm eller en varme eller noget andet.

Du må gerne glemme alt dette, blot du aldrig glemmer at have din Frelser og Herre for øje, korsfæstet for dig, thi det er Ham, Helligånden herliggør, Ham, Ånden forkynder, Ham, Ånden fører os til for at gøre os eet med.

Lader vi Guds Ånd råde i vort liv, da fører Han os dertil, at vi kan sige: »At leve er mig Kristus – at dø en vinding!«

Ordet og Ånden

Det er naturligt at tvivle – men at tro er et under. Tvivlen har altid mange gode grunde og argumenter; den peger på tilstanden på jorden og siger: »Der er ingen Gud!«

Nu siger Guds ord, at Gud er kærlighed – men det kan jo ikke bevises, så det naturlige menneske overbevises derom. Han/hun siger, støttet af mange kendsgerninger: »Hvis Gud var kærlighed, ville han ikke tillade alt det forfærdelige, der sker.«

Hvordan kan noget fornuftigt, sandhedskærligt menneske i dag hævde, at Gud er kærlighed?

Er det sandt – eller er det bare et postulat?

Sandhedens Ånd

Sandheden er det modsatte af løgnet, ligesom lyset er det modsatte af mørket.

Sandheden er en vældig magt. Den gør ende på usikkerhed, uvished og uro. Den er noget andet end formodninger, forhåbninger og antagelser.

Sandheden er også noget andet end godtroenhed, godmodig barnagtighed og ukritisk venlighed.

Sandheden er absolut. Den er urokkelig og ændres ikke med tiden.

Just fordi sandheden er sådan, har tvivlen ingen plads hos den.

Men hvad er sandheden? Det spørgsmål har menneskene stillet og søgt at besvare uden at finde svaret.

Svaret kan aldrig findes af noget menneske, thi der er intet menneske, der selv er fri af løgnet.

Hvad sandheden er, ligger udenfor menneskehedenes rækkevidde, selv de største tænkere kan ikke finde svaret. Sandheden er altså ikke tanker eller ideer eller religion eller ideologi.

Sandheden er uopnåelig for menneskene; derfor forsøger mange at slå sig til ro med at søge den – hvilket man påstår er noget finere end at kende den!

Sandheden er, som nævnt, absolut – ikke relativ, ikke forholdsmæssig, ikke til dels. Den er endegyldig – ikke foreløbig, ikke indtil videre, ikke indtil vi får nyt lys.

Da vor Herre Jesus sagde: »Jeg er Sandheden!« blev sandheden åbenbaret – men ikke dermed modtaget – langt fra! Han blev forkastet. Menneskene elsker løgnet og hader Sandheden. Det blev også åbenbaret – og det blev også afvist!

Vor Herre Jesus sagde, at den, der har set Ham, har set Gud. Han var sig bevidst, at Han var Guds søn. Han var altså Gud i et menneskes skikkelse. Derfor lod han sig tilbede. Tilbedelse tilkommer kun Gud.

Han gav ikke menneskeheden en ny moral og højere tanker, men frelsen. Han stiftede ikke en ny religion, men kom med sandheden og nåden.

Sandheden er ikke et begreb, men Gud selv, den levende, almægtige Gud, hvis

væsen er kærlighed.

Gud er imidlertid ikke kendelig for forstanden. Ingen finder Gud ad tankens vej.

Gud er kun kendelig for troen. Men hvordan kan troen på Gud, der ikke er kendbar for forstand og rationel tænkning, være vished? Kan den være andet end forhåbning, formodning og antagelse?

Helligånden er svaret på dette spørgsmål. Han er sandhedens Ånd, thi Han er Gud. Han overbeviser og skænker vished. Han er troens Ånd, der som Sandhedens Ånd skænker os vished om, at Gud er kærlighed, en vished, der holder i prøvelsens og trængselens tid.

Troen er ikke drømmeri. Den er vished om, at Gud har åbenbaret os Sandheden, den absolutte, urokkelige, evige, fuldkomne.

Denne åbenbaring har åbnet vore øjne. Nu ser vi Sandheden, thi vi »ser« Jesus – og vi »ser«, at Gud altid er for os, altid!

Vi »ser« det, fordi vi hører det i Guds ord. I sit ord taler Gud til os ved sin Ånd, Sandhedens Ånd, der oplyser os om, hvad der aldrig kan rokkes: at Kristus døde for vore synders skyld i følge Skriften, at han blev begravet, og at han den tredje dag er opstået efter Skrifterne, og at han snart kommer igen, som Han har sagt.

Vi læser, at al magt i himmelen og på jorden er overgivet Ham, og Sandhedens Ånd sætter ikke spørgsmålstegn herved,

men siger JA dertil i vor egen ånd.

Således lærer Sandhedens Ånd os at sige Ja til Sandheden og befæster os i den.

Den åbner Skrifterne for os og gør os til eet med dem, altså til eet med sandheden.

Derfor siger vi Nej til meget af det, mennesker siger Ja til. Sandheden er polemisk vendt imod løgneren og udøver derfor kritik af den. Jeremias kritiserede de falske profeter, der fremførte deres hjertes drømme og udgav det for Herrens ord – Paulus kritiserede dem, der forvirrede galaterne, og dem, der forkyndte en anden Jesus – og tænk, hvad Jesus sagde om de skriftkloge og farisæerne!

Sandheden er ikke til at spøge med. Vished er noget af det dyrebareste i tilværelsen. Den værnes af sandheden, men svækkes af usandheden.

Sandhedens magt er vidunderlig. Sandheden er almægtig. Men indtil Jesus kommer igen, skinner den i mørket og møder modstand. Den er ikke populær. Den er ikke folkelig. Den er som et tveægget sværd. Den sårer også vort eget hjerte for at komme enhver løgn til livs.

Det er Sandhedens Ånd, Helligånden, Guds uskabte, evige Ånd, der vil herske over os i Guds kærlighed. Han sætter os på sandhedens klippe, d.v.s. på *virkelighedens* klippe.

Her er virkeligheden – den virkelige frelser – den virkelige kærlighed – den virkelige fred – den virkelige glæde – den virkelige, der har sin grund i Gud, og som derfor kun er åbenbar for troen.

Virkeligheden og visheden hører sammen.

Gud er virkelig Gud! Jesus er virkelig vor Frelser og Herre. Guds ord er virkelig Guds ord. Gud er virkelig kærlighed. Alle ting samvirker virkelig til vort bedste.

Helligånden er virkelighedens Ånd og dermed vishedens Ånd.

Troen bygger på alt andet end ønskedrømme. Den bygger på virkeligheden, sandheden.

Det overbeviser Sandhedens Ånd os om.

Så har vi vished – troens herlige vished!

Det er et under – et vidunder! Og visheden holder, thi virkeligheden er urokkelig, da den og sandheden er eet – eller een: vor Herre Jesus.

Argumenter

Sandhedens Ånd argumenterer ikke for sandheden, men *åbenbarer* den – og så er argumenter overflødige.

Det centrale i sandheden og kærligheden er ikke almene sandheder og abstrakte tanker, men Guds *gerning*, som er et udtryk for hans væsen, der er hellig kærlighed.

Og det centrale i Guds gerning skete en bestemt dag i menneskehedens historie på et bestemt sted udenfor Jerusalem.

På *Golgata* åbenbarer Gud sandheden og kærligheden for os ved sin Ånd, sandhedens og kærlighedens Ånd.

Der åbenbares den *virkelige* sandhed om *dig!*

Her åbenbares den *virkelige* sandhed om *Gud!*

Giv gerne Helligånden tid til at åbenbare dig dette i dets totalitet og absolutthed.

Du bliver næppe færdig dermed i hele dit liv!

Her herliggør Guds Ånd, der er herlighedens Ånd, Guds herlighed for dig.

Denne åbenbaring betyder en gennemgribende forvandling af dig selv fra uvisshed til vished, d.v.s. fra tvivl til tro. Underet er sket – underet, som lå udenfor din rækkevidde, men som Guds Ånd gennemførte i Guds kærlighed og sandhed.

Her lærte du Guds kraft at kende som *virkelighed*, og du mødte Guds visdom og tog enhver tanke til fange ind under lydighed imod virkeligheden og sandheden.

Nu kan du stå – og blive stående. Intet uden sandheden har dig i sin magt.

Den synlige, midlertidige virkelighed, prøvelser, modgang og det uforståelige, er du ikke ufølsom overfor – men den har ikke magten over dig. Det tillader Guds Ånd, der har taget bolig i dig ved troen, aldrig. Han holder dig fast på den absolutte, evige virkelighed, som er åbenbaret i vor Herre Jesus igennem Guds ord. Sandheden har gjort dig fri. Sandheden er uovervindelig. Sandheden sejrer altid – også, når det ikke ser sådan ud!

Jesus sagde: »Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer« (Johs. 8,31-32).